

som bruges ved Indvielsen, sørges for, at det ikke mere end højst nødvendigt fjerner sig fra det, som hidtil har været brugt. Jeg vilde sætte Pris paa en lille Ændring i den Henseende i § 17. Naar disse Ændringer foretages, og Forslaget i øvrigt beholder de andre Forbedringer, som ogsaa jeg mener, det har faaet i Aar, tror jeg, at den væsentligste Modstand mod det i Befolkningen vil være afvæbnet.

Steffensen: Jeg har ved tidligere Lejligheder, naar dette Forslag har været fremme, udtalt mig om det. Efter de Udtalelser, vi i Dag have hørt, forekommer det mig, at der ikke er saa meget stor Udsigt til, at vi faa noget ud af Lovforslaget, hvis man ikke finder en Mellemvej, som kan forsonde begge Parter. — Min Betragtning er den, at det nuværende kirkelige Ægteskab bestaar af to sammensmeltede Bestanddele, dels nemlig Parternes Samtykke, hvorved de tilsige hinanden Ægteskab, — hvilket er en rent borgerlig Akt, selv om den foregaar i Kirken og for Præsten —, og dernæst den kirkelige Indvielse og Velsignelse. Det forekommer mig derfor, at det ikke kan være saa overordentlig vanskeligt at bringe Indvielsen af det kirkelige Ægteskab i den nøjeste Forbindelse med Indgaaelsen af det rent borgerlige. Man kan lade den borgerlige Akt, der, som sagt, ogsaa er indbefattet i det kirkelige Ægteskab, foregaa i Kirken og for Præsten. Jeg ved ikke, hvad der skulde være til Hinder derfor. Det borgerlige Ægteskab for dem, der ikke ville indgaa kirkeligt Ægteskab, maa kunne som hidtil foregaa for en Øvrighedsperson. For mig er der noget meget usmageligt i, at man nu vil oprette disse Ægteskabsforstanderier. Der vil blive saadan noget som mindst et Tusind Stykker, 1000 Ægteskabsforstandere og 1000 Suppleanter. Jeg ved ikke, hvorfor man vil gøre det, jeg ser ikke, at der vindes det allermindste derved. Hvorfor skal den simple Akt at underskrive i en skematisk indrettet Protokol ikke kunne foregaa for Præsten i nøje Forbindelse med den kirkelige Indvielse af Ægteskabet. Om man lader Ægtefolkene underskrive før eller efter den kirkelige Tale, lægger jeg slet ingen Vægt paa, thi naar det slaas fast, at Beviset føres ved en Udskrift af Ægteskabsprotokollen, er det dermed givet, at det ægteskabsstiftende ligger i denne Underskrift. Jeg er altsaa stemt for, at man lader det for saa vidt blive ved det nuværende, som hele Akten, ligesom ved det kirkelige Ægteskab, fore-

gaar for Præsten, og jeg ser ikke, hvad nogen kan have at indvende mod dette. Thi da det er en given Sag, som det er udtalt fra flere Sider, at Befolkningen ønsker, at der saa lidt som muligt afviges fra den nuværende Form for Ægteskabs Indgaaelse, hvorfor saa ikke føje Befolkningen deri ved at ordne det saaledes, at herefter skulle de give deres Underskrift og ikke nøjes med blot at udtale Ordene for Præsten, lade det hele foregaa som en Handling for Præsten og i Kirken, hvis man ønsker det. Det er altsaa mit Standpunkt i denne Sag fremdeles.

I øvrigt skal jeg med Hensyn til Lovforslaget endnu fremsætte nogle enkelte Bemærkninger. Det forekommer mig, at man ikke bør overlade hverken til Præsten eller til Ægteskabsforstanderen at afgøre Spørgsmaalet, om Betingelserne for Indgaaelse af Ægteskab ere til Stede. Det bør lægges hen til Øvrigheden. Det er Statens Sag at paase dette, og jeg ser ikke, hvorfor man ikke overlader dette til Øvrigheden, som langt bedre og med større Sikkerhed kan bedømme det. Det turde være meget vanskeligt at finde 2000 Ægteskabsforstandere og Suppleanter, som kunne udføre det med Sikkerhed og nogenlunde Lethed. Naar Øvrigheden havde undersøgt dette Forhold, kunde vedkommende saa med en Attest om, at de lovligt kunde indgaa Ægteskab, henvende sig til den, for hvem Ægteskabet skal stiftes.

Dernæst er der et andet Punkt. Der er i § 5 foreskrevet en Kundgørelse af Hensigten om at indgaa Ægteskab. Jeg er ikke i Stand til at se, at der er nogen Mening i denne Kundgørelse, den er ikke til nogen som helst Nytte, saa vidt jeg kan se. Det skulde vel være for at sikre imod, at der var saadanne Forhold til Hinder for Ægteskabs Indgaaelse som dem, der omtales i § 1, Punkt 4—5, nemlig, at Parterne ere „beslægtede eller besvogrede med hinanden“ osv., eller at nogen af Parterne er bunden ved tidligere Ægteskab eller for Mandens Vedkommende ved Forpligtelse dertil. Men af den Grund ser jeg ikke, at der er nogen som helst Anledning til at foreskrive denne Kundgørelse. Det siges nemlig i Slutningen af § 1: „At de under Nr. 4 og 5 nævnte Betingelser ere til Stede, godtgøres ved en af begge Parter hver for sig paa Tro og Love afgiven skriftlig Erklæring, der maa være forsynet med Paategning paa Tro og Love fra to her i Landet bosatte, paalidelige, med Forholdene nøje kendte Mænd eller Kvinder.“ Naar der gives en saadan Attest,